

дюгяна въ града ви, а вые сте ся испораскжсали на 30, 40 и 50; па и каквж печялж искате, като вмѣсто да потръсите сами всяко нѣчто на мѣсто-то му, а вые чякате да ви го донесе Синюръ Авраимико или ходжя Кыркоръ, кой-то е извадилъ и душж-тж на стокж-тж що ви е донесълъ и продалъ накрака. Ей така си купувать и продаватъ наши-ти тръговци хе! па само сѣдять та мыслять на борчеве-ты си и чясь по-чясь повлизвать за утѣшеніе кой въ кафе-то, кой въ кръчмж-тж или пакъ ако сж по-надалечъ, едва гледать кой чясь да ся надвечери за да затворять дюгяна, та да иджтъ у дома или у пріятеля на „гамъ-даатмаа“ съ шишенце-то и все така си го карать тѣ всякой день, доклѣ най-сѣтнѣ дойде единъ день, та или дюгянче-то или очи ся затворять и съ това ся свръшять и длъгове и мжжы, па и всичкы мысли и гръжи за тѣхъ.

Това сжще-то е и съ наши-ты курбетчіе: абаджіе овчере, дюлгере и другы такывы работницы или слугы, конто зарѣжять кжщж и домъ, женж и дѣтца, та иджтъ по чюждинж ужъ на печялж, па непомыслять вече нѣкога за връщаніе у дома или божемъ за пращаніе нѣчто на свои-ты. А това происходи пакъ отъ тѣхнж-тж неврядность и незнаяніе друго нѣчто повече освѣнъ еднж иглж или теслж, мотыкж или гегж. Тин ходять по различни мѣста, като въ Сръбіж, Влашко, Анадолъ а особно въ Цариградъ, видвать различни мѣста и работы за поминъкъ, нѣ тѣхъ е страхъ да оставять своя занаятъ, та да хванжтъ другж нѣкож работж, съ кож-то бы могълъ да ся помине и по-лесно и по-добрѣ, па и въ малко врѣмя да спечяли пары та да ся завърне удома си, при свои-ты си; нѣ наопаки, той освѣнъ на неговый занаятъ не обрыца поглядъ на ничто друго, нито помышлява за другъ поминъкъ, за другъ занаятъ, за другж работж: зачто-то за него было срамотно и безчестно нѣчто да остави своя занаятъ. За примѣръ: единъ абаджія като отишълъ нѣкога си въ Цариградъ (гдѣ-то и сухо-то да хване чловѣкъ ще стане зелено), па като ся сврѣлъ въ нѣкой смръдливъ ханъ, и не помышлява вече нѣкога за излизаніе; нѣ рѣкълъ еднажъ „сестрицеле иглицеле“, па — удри несмысленно по хылядо бода за парж, а кога дойде вечеръ, той не искаралъ ни за хлѣбъ! Дѣто ще ся рѣче, игла-та го вече оставила, а той ся не усѣща да ъж остави, та да хване пакъ другж работж. Той